

Iahaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

št. 43.

V četrtek 21. oktobra 1852.

III. leto.

Obrazi iz Serbie.

III. Serbski Bělgrad.

Beograde plemeniti sade,
Tri mi doba u tebi su dobra:
Jedno doba Jakšićeva Mitra,
Drugo doba deli Kara — Djordja,
Treće doba Karadjordjevica;
Pervo doba nenade se Turcim,
Drugo doba razteralo Turke,
Treće doba diže carevinnu;
A tu zdravlje Vučića serdara,
Koi znade, što rodu valjade.
Serb. nar. pësem.

Solnce je v nedëlo 18. julija izšlo in komaj je èz Balkan pogledalo, je jelo tako pripekati, kakor da je pri nas opoldne. Mislim sem, da take sparice ne bom mogel prenesti. Spravim se s svojimi rëčmi do pristana, ali parobrod je bil že proč, in kakega čamca (vojaške ladje) ni bilo po nikakoršnem dobiti. Šel sem, se malo po pazarju (tergu) ogledati in še le o pol dvanajstih je priplaval parobrod »Bělgrad« z Pančeva, na kterem sem se do Bělgrada peljal. Stopivši iz parobroda grem k serbskej policiji, da bi si pasoš — tako imenujejo potni list — podpisati dal. Potem jo obernem po cesti okol c. k. poslaništva skoz vrata v město. Zdaj pa dobro pazite in ves svoj um zberite, mnogo novega in čudnega boste slišali!

Jaz grem skoz vrata (kapio) na goro; in če bi ne bil vidil kakih 100 pušk, razterganih hišic, uniformovanih ljudi, bi si nikoli ne bil mislil, da bi to straža in terdnjava biti imela. In zarës tu je turska stražnica. Pred hišico je sedel raztergan Turčin v kratkem, temnomodrem jopiču rudečo-izšivanem, na glavi fez, scer pertene, vmazane hlače, čevlje, z kterih so mu persti gledali, zraven sebe puško, noge križama in dolg čibuk (pipo) v ustah. Njih oprava obstoji v tem, da ina vsaki Turčin na glavi fez in temnomoder rudečo-izšivan jopič in na ovratku meden gumbič s arabskimi pismeni. Hlače nosijo različne, večidel temnomodre. V tem pa so si vsi jednaki, da so zlo nesnažni in vmazani, in da imajo město kamaš černo omazano kožo. Njih orožje pa je lépo, dolga puška, ktera je še na kamen nared, s bodilom. Okoli pasa imajo pripeto na vmazanem remenu tako imenovano kulovnico. To je vse njih orožje, pa da ne pozabim tudi tobaka in dolgega čibuka.

V gostivnici »pri jelenu« za plujce najlëpšej v cëlem Bělgradu in kjer sem tudi jaz ostal, sem našel velik nered, nečistost itd. Opoldne je

prišel do Bělgrada pobočnik (adjutant) Omer-Paše z Bosne, za kterega v mojej gostivnici kraja ni bilo, tako da sem mu dal nja reči v mojo sobo spraviti. Zato mi je mnogo o Bosni pripovedoval in jaz sem imel priložnost, se z njim bliže soznanimi. Skoraj se ne upam ga popisati. Nja orožje obstoji v dveh lepih samokresih in v še lepšej krivej damascenki. Oblėka njegova ni bila ne ženska ne možka. Najlepše na njem je bila krasna mehka serbščina, ktera se običajno v Bosni govori. Sicer je poturčen odpadnik in ima s Omer-Pašo to posebno, da se mu je zmiram jesti ljubilo. Komaj smo sedli k obėdu, počne z terdnjave strėl za strėlom pokati, da še je vse treslo. Z vseh minaretov (ozkih turnov) džamij (turških cerkev) začnejo derviši (mnih) moliti in ljudi k molitvi klicati. To me je silno prijelo, ker nisem vědel, da imajo Turki zdaj tri dni po velikem postu praznike „barjam“ imenovane, ktere najslavnejše obhajajo. Trikrat v den so strėlali, rano, opoldne in zvečer, vselej močno, najmenj tridesetkrat. Popoldne sem šel s pobočnikom Omer-Paše v terdnjavo. On je oddal svoje depeše Rešid-Mehmetu paši Bělgradskemu in jaz sem med tim hodil po terdnjavi. Prej da prideš do terdnjave, najdeš velik prostor med terdnjavo in mēstom, kakor p. v Beču glacis. Tu se povsod pasejo konji došlih tergovcev. Potem prideš skoz jedina vrata v terdnjavo. Pervič dojdeš čez zelen razbit most do stražnice, kjer te Turki pasejo, kakor jastrebi pišeta. Potem so perva vrata, ktere je Kara-Djordja razbil in ktere še niso popravljene; skoz te prideš čez dva mosta k drugej terdnjavi, ktera je s stolinami krogeł nastrołljena. Nje zidovje je prebašeno s topovi na lesenih, na pol sgjnjih vozicih. Pri vsakem lih topov stojijo tri vojaki, dva s čibukom in jeden s puško. Pri vratih terdnjave pa imajo vse straže puške v rokah. Spet čez dva mosta prideš do znotrajne terdnjave, kjer razum džamie in minareta, kterega je Kara-Djordja razbil in kterega so že šestkrat zidati hotli, vender se je vselej spet podert, in še kakih šest vozarn nič ni viditi. To je cela v zgodovini toliko slavna terdnjava Bělgradska. Vojakov je tu pri 5000, vender ne vidiš nobenega razum straž pri vratih in nekoliko psov, ki na tebe navalijo, na besėdo kakega Turka pa se spet vležejo. V mēstu so straže samo pri carigradskih in še jednih vratih, in blizo vsake džamije. Sicer je tudi še v turškem mēstu nekaj vojsakov.

Razdelitva dědšine.

(Konec.)

Mustafa jame svojo prigodbo takole pripovedovati: „Znano ti je, da mi je perstan, ki sim ga od ranjcega očeta dobil, vse mnogoče časti in sladosti naklonil, kolikor si jih je moja slavoželjna duša poželeli zamogla. Mož sultanove sestre in eden prvih častnikov u vladarstvu, sim imel blaga in bogastva na kupe. Ni bilo mi družega želėti, kakor pa te sreče še dolgo dolgo vživati. Pa čim bolj je rasla sultanova ljubezen do mene, tim veča je prihajala moja prevzetnost in slavoehlepnost. Bil sim kagiabėg — ač zmiraj bolj me je nikala čest velikga vezirja. Prevzetnost moje sopruge me je v tej nameri potverdila in nagovorila, da oblažem

in začernim vezirja pred sultanom in jes stopim na njegovo mesto. Bil sim tako slab, da jo poslušam ter si tako sam jamo izkopljem. Tisti čas se je Porta ravno na vojsko proti perzijskemu šahu pripravljala. Napišem lažljivo pismo na vezirja od našega neprijatelja in sklenem ga sultanu pokazati. Med tim se zaljubi moja supruga v janičar-aga in zlomi mi vrat. Pošlje skrivoma omenjeno pismo sultanu. Ko stopim enega dne pred njegovo lice, mu vezirjevo izdajo odkriti, me z grozno zarečim in divjim očesom pogleda rekoč: „Nevredni suženj! červ, po meni iz praha izvlečen in v strupeno kačo prestvarjen! Ti si se podstopil, mojega zupanja na zlo obračati in mojim naj zvestejšim služabnikom pogubo pripravljati. Ali ni to tvoja roka?“ in pokaže mi pismo. Padem pred njim na kolena, od strahu popolnoma potvarjen. — „Obtožim se pred teboj, vladar sveta! — nu sestra tvoja . . . Nedopusti mi, dalej govoriti.“ — „Izdajica! ti hočeš se mojo sestro ogovarjati in černiti? Iz spomina tvojega krepostnega očeta ti darujem še življenje — nisi vreden mojega maščevanja. — Dečaki in služabniki, spokajate mi te izverg človeštva spred oči!“ — Na mah me popadejo služabniki, stergajo raz mene dragocena oblačila in me izženejo iz mesta vpricho celega ljudstva, ki je še večeraj pred mojim pavelijem trepetalo. Na pol mertev, sim se opotekal dalej. Nekaj časa sim klatil po gorah in naslednje odločim se k tebi podati. Na potu proti Smirni se snidem v bajti revnega dervoseka s mojima bratoma. In tako nas vidiš vse tukaj, ednega bolj nesrečnega kakor družega.“

„Mili brati!“ vzame Izmael besedo, „nočem vam vaše nesreče očitati. Zakaj na tako vižo se ne poverne, kar je prešlo. Nočem vam svetov dajati in vas podučevati, zakaj vam je pomoči treba ne pa podučnja. Tu je moja hiša; dragovoljno hočem z vami deliti, karkoli bom zamogel, in nadjam se, da bodele tudi hišne opravila s menoj delili. Jed, pijača, obleka in dobra postelja, to je vse kar vam morem dati. Vendar milostivi Bog se vtegne vas vsmiliti, ko vidi vašo nesrečo in revno.“ Pri tih besedah poljijo debele solze Izmaela in on objame spet svoje tri brate. Naslednje se pogodijo bratje, da hoče Mustafa bratove črede opravljati, A lia poljske pridelke na somenj voziti in Husein v gospodarstvu potrebne rajtinge oskerbovali.

Zulema donese večerjo. Trije brati prisežejo, da hočejo s krepostnim življenjem svoje prejšnje pregreške poravnati in se odrekó na večne časa bogastva in časti.

Na enkrat se prikaže skoz vrata stari derviš, Abdala, prijatelj ranjcega Ibrahima. Bratje pobesijo oči ter svoje lice v oblačila zakrijejo. — Vse sim slišal — reče Abdala; — vaša serčna žalost me je premagala in rad vam hočem, kolikor bom zamogel, v nesreči pomagati. Dobri Ibrahim je predvidil, kaj se bo z vami dogodilo. Vedel je, da nagnenje k bogastvu, častim in pravdam nikoli mere ne pozna. Vaš oče mi je dal zategadel sto tisuč piastrov shraniti; razdélite jih taj v štiri dele in začnite na novo po pridobljeni skušnji živeti.“ Tri brati se veržejo pred noge poštenega starca in Izmael poprime besedo: Oče moj! odrečem se svojega deleža; ni ga mi treba; razdéli torej vse med moje tri brate.“ — Žena Izmaelova ponovi to prošnjo, vendar derviš in brati niso hotli v to privoliti. Nazadnje se podgovore, da si hočejo za tri dele tri ednake zemljišča z gospodarskimi napravami nakupiti, štertlega pa pri kakem poštemem možu založiti s tim pristavkom, da bi iz njega tisti obresti vle-

kel, ki bi v nesrečo pasti vtegnil. Polovico obresti vkažejo med siromake razdeliti, da molijo za mir in večni pokoj Ibrahimove duše.

Nesreča je najboljša učivnica za človeka. Ona je popravila in popoljšala tri brate, ki so kmalo v naročju svoje družine prav srečni postali. Zdravje, svoboda, mir, delo, počitek, ljubezen, prijateljstvo in dobročinstvo so jim napravile tako radost in veselje, ki se s nobenim blagom kupiti ne dá in katero ni nobenej človeške moči podvrženo. Vsi štirji bratji so dočakali visoke starosti, velike družine in na čisto so svojim otrokom govorili: „Nikdar ne glejte na druge ljudi, temuč spolnajte vaše dolžnosti iz obzira na človečanstvo. Kdor mnogo gleda, je mnogim nevarnostim podvržen. Kdor stavlja mnogo sreče na mnenja drugih ljudi, taj se sam sužnjega ptujih mnenj in neprijatelja svojega mira naredi. Ni boljšega in slajšega na svetu, kakor si z lastnim delom in trudom svojega življenja slajšati. Živite v svetu, ali ne poleg sveta: zakaj puščava in samota ne stori malopridnega človeka krepostnim, in svet krepostnega malopridnim. Bodite z vsimi ljudmi prijazni, ali ne lahkomišelni. Pomagajte radi nesrečnim, ako hočete, da bote tudi vi v nesreči vsmiljenja našli in nazadnje nikar ne zabite, da zamore samo kreposten in pošten človek srečen postati; zakaj dušni mir in pravo ceno in veljavo pri ljudeh si moremo samo s krepostnim življenjem pridobiti.“

(Po Bulgarinu.)

Adam Janoša z Roščičeva Roščičevsky.

(Konec.)

Druga potreba, kterej je hotel slavni mož v okom priti, je bilo pomanjkanje vzajemnosti pri Poljaki. Nikjer ni našel te nebeški cvet nerodovitniše zemlje kakor ravno na Poljskem. Nekako ošabno in prevzetno so gledali nekteri na neštevilno množino svojih knjig ter so se nad družimi Slovani povzdigovali, katerih slovstvo se je šele razcvetati jelo. Drugi so spet mislili kakor nekdej Židi v vzajemnosti novorojenega mesiasa zagledati, ki bi jih nad vse ostale narode povzdignul. Ko so vendar spoznali, da temu ni tako, so zavergli zmernega proroka. Vendar Roščičevsky je bil prost vsih takih misli in predsodkov svojih deželanov. Koj obnam je spoznal, da je ud velicega naroda, nad katerim solace nikdar ne zapada. Bil je prepričan, da je božja previdnost slehernemu slovanskih plemen svoje prednosti pred družimi podělila. Tako je on pripisoval Čehom pervenstvo v učenosti, Rusom v politiki in Jugoslavenom v pèsništvu. Vse te rodove pa je ljubil in objemal z vljudnostjo, ktera je samo Poljaku prirojena.

Roščičevsky se pa ni samo trudil, književno zvezo med Poljaki, Čehi in ostalimi Slovani ohraniti, temuč on je tudi poljsko književnost na vsako vižo podpiral. Vsako knjigo, ki je na Poljskem izšla, je kupil českemu museu; ravno tako je pa tudi kupoval drugoslovanske posebno česke knjige in jih je polskim knjigarnam, zlasti knjigarni zavoda Ossolinskih v Lvově daroval.

Slédnji čas njegovega življenja ga je s posebno radostjo obdajalo blagotvorno prizadetje grofa Eduarda Račinski-ga v Poznanju za povzdigo

polskega slovstva. Začel je taj po Lvově zbirati imenitnejše spise za grofovo knjižnico. Ker se je pa mnogo imenitnih spisov samo po ednem iztisu po lvovskih bukvarnicah in knjigarnah našlo, katerih si kupiti ni mogel, je jih berž dal prepisati in prepisane grofu pošiljal. — On je bil tudi ud Krakovskega učenega društva, je rad dopisoval slavnemu Bandtky-mu, kateri je zlahka njegovo prizadetje visoko čenil.

Leta 1816 je jel pošiljati kratke pèsme največ veselega obsežka, kakor tudi kratke razprave o gospodarstvu in o književnosti do Polskih časopisov: Bèelce, Različnostih, časopisa zavoda Ossolinskih, Slavianina, Prijatelja ljudstva ter do českih Kvetov in Musejnika. Posebej pa je izdal kolikor je nam znano samo svoj blagolasiñ preklad Wielandove povèsti pod imenom Wedzidlo z mula (uzda mežka) v Krakovi. Ravno tako je podpiral tudi kamno-in bakroreztvo. Njemu se je posebno zahvaliti, da se je koval spominski penèz k česti grofa Ossolinski-ga. On je dal v jeklo vdelati obraze nekoliko českih spisateljèv kakor Šafařika, Kolàra in Hanka. Ni tirjal za to družega plačila, kakor hvaležnosti svoje dobe. Pa da si ravno ni bila vselej njegovej dobrej volji primèrna, ga je venčar — clo naj manje znannje, da se njegove zasluge bodi kjerkoli hvaležno spoznajo, neizrečeno razveselilo.

Le so ga jele tèlesne moči zapuščali, nadloge in reve z vsih strani stiskovati, kar dobi diplom čestnega uda učenega društva u Vratislavu (Breslau). Perva in poslednja njegova skerb ali je bila, oznaniti toto svojo radost prijatelju Hanku. Pri tej priložnosti je mislil poslati tudi nekoliko novih knjig do českega musea, alj prej da je še svoj list dokončal, ga prehití smert v 69. létu njegove starosti. Umerl je dne 11. decembra 1844 v lvovskej občinski bolnišnici pokojno, kakor je bilo celo njegovo življenje.

Bil je nad mero postrežljiv in priljuden, z vsakim iskren in priserčen. V vsakem njegovem djanju, clo v vsakej besedi je bila brati gorečnost za vse, kar je dobro in krasno. Naj rajše se je pogovarjal od načertov, kako bi se pripomagalo človečanstvu k lépšej bodočnosti. Tudi do svojih rojakov je bil sila dobitliv. On je enkrat svojim mlajšim sorojakom do njih doraslosti premoženje oskerbovali imel; in on ga jim ni samo celega ohranil, temuč jim je tudi svoj del velikodušno prepustil. Tedaj ni čuda, da je pri tej dobitlivosti in vsestranem podpiranju vednosti in umetnosti svojo sicer bogato dedšino do poslednjega potrosil. O smerti ni imel skoro ničesar, da bi bili njegove pogrebne stroške poplačali. Spodobilo bi se taj njega potomkom, temu slavnemu možu, ki je vse svoje umetje znano-stim in umetnostim daroval, po posebnih zbirkah primèren spomenik na nja grobu postaviti. Naj mirno počiva. B. Janežič.

Z m e s.

Slovstvene drobtince.

* **Ruska muzika** je jela tudi na Nemškem sloveti. Radi poslušajo Nemci prekrasne ruske narodne napeve. Tako je pred kratkim na svitlo prišla v Berlinu zbirka taciñ narodnih ruskih pèsem. Ta knjižica obseže 24 pesem za petje k glasoviru, z nemško prestavo zraven. V tej zbirki se najde tudi po celej Rusii znan napev „ruskih cigarov“,

dalej pesme od Lvova, Wielhorski-ga, Warmalowa, Alabiewa, Titowa, Paškova in drugih skladateljev, ki so se med ljudstvom že popolnoma vdomačile.

* V Svetovidu⁶ je razpisano predplačilo na knjigo pod naslovom »Dobar Domačin« od A. Popovića. Cena knjige je 20 kr.

* Česko slovstvo. V Praze je ravno izšel »Výbor nápěvů národních písní« iz spisov staročeských pověsti, spevov, iger, običajev in slavnosti V. Sunlórka (Krolmusa) za glasovir od J. Drahorada. — Ravno se dotiskuje: »Antropologia čili člověkopis, popsání těla s ohledem na duši lidskou« od A. V. Hnojka. — V založbi Medaua je izšla: »Čitací kniha pro školu a dům.« Posebno za berilo v realnih šolah sostavljena od Dr. V. Svoboda.

* Od iskrenega českega rodoljuba Alojza Kalouza, učitelja muzike v Bělggradu, je ravno na svitlo prišel drugi zvezek njegovih zbranih za glasovir pripravljenih narodnih serbskih pèsen in obseže številke 22 — 43. Že prvi zvezek je bil z velikim dopadenjem sprejet; ta je vendar še veliko zanimiviši. Vsaka pesem je tudi v nemški jezik prestavljena. Nekoliko tih pèsen je iz znotrajnih krajev serbske kneževine, nekaj iz sosedne Bosne in iz Vojvodine. V kratkem bodo v Praze pri Jaroslavu Pospišilu dobiti.

* Ravno se v Praze tiska ednajsto izdanje »Kralj od vorskoga rokopisa.«

* Tretji zvezek »Kviti z cizich luhů« obseže sledeče pripovedke in obraze: Upir z angličine, Uhelnik iz francoščine in Balgari setek od Paul de Kocka.

Slavenske drobtince.

* Dopis iz Gorice. Sadaj Vam pa iz Gorice pišem, kamor sim preteklo saboto (25. septembra) prišel, potem ko sim, kakor že veste, del Benečanskega, Koroškega, Štajarskega, Austrianskega in Krajskega v štirih tednih obhodil, in veliko stvari, ki so me deloma verlo zanimale, vidil in slišal. Kako bi namreč ne bil vesel tistega pač prekratkega, pa radosti polnega časa, ko mi je bilo dano, se z Vami, s prečast. šolskim svetovavcom gosp. Rudmašem, s prijaznim gosp. Robida-om itd. obhajati! Oj, kako so se te srečne ure v moj spomin globoko utisnule! — Kako bi mogel pozabiti na prevljudne častite gospode v Št. Andražu, in na to, kar so mi gostoljubni gosp. Št. Pavličani storili? Na celem popotvanji jih nisim imel srečniših ur, kakor so bile tiste, ki sim jih na Koroškem doživel.

V Nemškem Gradcu je bilo pač vse drugači, ker nisim dobil, bi djal, ne enega prijatla. Zatorej sim jo bil pa tudi precej drugi dan naprej do Dunaja potegnul, ker sim si mislil, da bom, ko se iz Dunaja vernem, bolj srečen, kot pervikrat. Povedati Vam moram, da me je na Dunaju naj bolj veselilo biti v slavjanski kavani, kjer sim vendar v svojem sladkem jeziku se pogovarjati mogel z marsikterimi rodoljubi. Da sim se pa li z malo Slavjani tamkej soznatiti mogel, je bil edini uzrok ta, ker me je to veličastno stolno mesto že samo na sebi preveč zanimalo, zato sim le vunkej po mestu in po predmestjih silil, vse, kar je bilo v kratkem času mojega prebivanju u mestu mogoče, viditi in pregledati. Nisim pa se mogel dolgo muditi, in sim že 15. sept. se v Gradec vernul, kjer sim 16. sept. še kej se okoli ogleđal, in 17. dan v Celje prišel.

Celje mi je posebno dopadlo, ker sim se z ljudmi po slovensko pomenkovati mogel, in tudi pri železnici sim zraven nemškega tudi slovenske besede na neki tablibral. Ko sim po tem 18. dan v Ljubljano prišel, kjer sim cela dva dni ostal, ter ne g. M. . . . . ne g. S. . . . ., ktera sim hotel naj prej obiskati, doma najšel, se mi je bilo stožilo, po drugih popraševati, ker sim se bal, da bi se mi tudi pri teh ravno to ne primerilo. Ostanem torej sam sebi prepuščen. Ogledam se kolikor je bilo mogoče po mestu in po okolica, obiščem semenišče in Alojzijevišče, ter se napravim na odpotovanje proti Ipavi. Menil sim revež, da bom iz voza kej bližnjega sveta viditi mogel, ali — gosta megla, navadno zlo teh krajev, je do poldne celo deželo zakrivala, in še le opoldne, ko smo se bili na Pivko višej popeli, nas je bila megla popustila. Mislite si, kako žalostno je to bilo, celih pet ur fako popotvati! V Postojni smo slabo, pa drago južinali, o štirih sim že bil v Razder-tem (Prewald), in o šestih zvečer doma, to je, v rajski Ipavi, od ktere naš pesnik Vilhar prepeva:

Ipavska dolina	Naj li se svetli,
Lepota sveta!	Le vender dolina
in spet:	Ipavska še ni.
Ipavska planjava	Tedaj naj Ipava
Oddelek je nebes . . .	Na veke živi,
in naposled:	Ker prava in prava
Taljanska ravnina	Slovenska je hči.

Menim pa, da je naša Ipavska dolina tudi v resnici kej lepa, in še veliko večji cenó bi imela, ko bi viharne burje ne bió, ktera jo pogosto-tna obiskuje, kakor je tudi te tri dni hudo pihala, ko sim tam bil. Dve uri je dolina dolga, blizo pol ure, in še čez široka, polna rodovitnih polj in zelenih travnikov, od vsih strani z gorami in z obraščenimi griči obdana, je namakana od merzle Ipave, ki se pod Sv. Križem na Goriško stran oberne; na enem koncu stoji Št. Vid pod Nanosom, kjer je slavno znani in nepozabljeni rajuki Vertovc dolgo živel in umerl, na drugem koncu Ajdovšina, na sredi pod steruo goro na izviru Ipave pa stoji lepi in prijazni terg Ipava. Ipavsko vino in sadje itd. je daleč okoli znano. Pa kaj Vam bom Ipavo popisoval? Pridite enkrat sami v naše kraje, in gotovo boste moje besede poterdili. — Pa kam me je zanesla ljubezen do domačih ravnin? — 25. sept. zapustim Ipavo, in opoldne sim zopet tam, od kodar sim se bil 30. aug. na pot podal, namreč v Gorici. Z Bogom.

* Med drugim se nam piše iz Štajerske tole: Da se društvo sv. Mohora tako veselo razširja, mora vsacega domorodca v serce veseliti. Bog daj, da bi še mnogo mnogo let obstalo. Ni dvomiti, da ga bodo Slovenci vselej radi podpirali, dokler se bode v resnici za razširjevanje dobrih in koristnih bukev tako možko poganjalo, kakor se letas kaže. Če ravno prvi knjižici niste od posebne cene, so nas vendar šolske pesmi z napevi posebno razveselile. Še težej pričakujemo za to leto obljubljenih „Kafolovih pridig“ in mende že v vse jezike prestavljenega „Gofina.“ S timi knjigami bode za to leto gotovo vsak društenik zadovoljen. Da bi si sl. društvo le tudi za prihodnje leto prav zanimivih knjig priskerbeti zamoglo! Če bo temu tako, se bo gotovo še več udov kakor letas oglasilo. —

Edne želje vendar ne moremo zamolčati, ker vemo, da je mnogo udov z nami deli, namreč, ko bi se tudi na zvnajno opravo

društvenih knjig malo bolj gledalo. Zakaj lično čisto knjižico boš vselej ložej v roke vzel, kakor samo poverhno opravljeno. Zoperno se človeku stori, če mora semtertje zamazan ali clo tako bel tisk brati, da skorej pismen ne poznaš. To prosimo društvo, v prihodnjem letu po mogočnosti popraviti, da bo tudi zvonajna oprava znotrajnemu obsegu primerna in se človeku že na prvi pogled prikupila.

Naj mi sl. društvo tih občnih želj ne zameri!

* Slavni česki spisatelj Venceslav Hanka je jel na Pražkem vseučilišču primerjajočo slovnico slovanskih narečij razlagati. — Poleg „Pražskih novin“ je ravno te slavni Slovan od Nj. vis. ruskega cesareviča Aleksandra prejel prekrasno zlato tobačnico za njegove velike zasluge za slovansko literaturo. Na lici tobačnice je izobrazena podoba kneza Ulrika, ko s poleg znane legende sv. Prokopu približuje.

* Naš slavni domorodec g. prof. Miklosiĉ razlaga lĉtos o „polku Igorovem.“

* Mladi bulgarski spisatelj Demitri Kyriak Cankov, ki je lani prav dobro bulgarsko slovnico izdal, misli v Šestovi novo bulgarsko tiskarnico osnovati in nov časopis v bulgarskem nareĉju izdajati začeti.

Rotenja. Zemlja da me požre, če mu odpustim. — Mozgi da se mi posuše, če je temu takó. — Černi orli da ti oči izklujejo, zapeljivka! — Mora da te zaduši. — Roka da mi vsahne, če sim se ga jez dotaknil. — Nogé da mi zastanejo, če sim jaz tam bil. — Z jasnega da me strela ubije, če mož beseda nisim. — Pričo da vpredem, če to ni res. — To babo urba. — Raji vidim, da me kaĉa z devetimi glavami vgrizne, kakor da bi se me on dotaknil. — Manj nesreĉna je, če jo kaĉa z devetimi glavami piĉi, ko da bi njega za moža dobila. — Raje černi župi zapadem, ko bi se njemu zameril. — Da bi te mesec, da bi te mora urbal. — Če sim ga jaz vidil, glava da se mi koj obesi. — Mrena da stopi ĉez moje oĉi, če ga bom jaz še enkrat v svojim življenju pogledal.

Društvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili sledeĉi p. n. g.g. 533. g. Gr. Štrukel, kapl. v Zapotku; 534. g. Lovre Rutar, kapl. v Podmevcu; 535. g. Jan. Fiegl, kapl. Podsabatinom blizo Gorice; 536. g. Jož. Gergolet, bogsl. v Gorici; 537. g. Ant. Merkel, kapl. v Solkanu; 538. g. Fr. Gruden, uĉenec v Gorici; 539. g. Ant. Kumar, bogsl. v Gorici; 540. g. Jož. Kumar, kapl. v Devini; 541. g. Fr. Zoratti, kapl. v Gorici; 542. g. St. Mariniĉ, kapl. v Kozani; 543. g. Jož. Pelicon, kapl. v Ravnici; 544. g. Jan. Furlani, uĉitelj v Belcu; 545. g. Ig. Furlani, posestnik v Dornbergu; 546. g. Jož. Godina, komisar v Terstu; 547. g. Mikl. Dolinar, duh. upravitel u Povieru; 548. g. Jan. Podobnik, kapl. v Ćernicah; 549. M. Pirc, duh. v Novigradu; 550. g. Jož. Bratoliĉ, duhovnik v Buzetu; 551. g. Tom. Levĉ, župn. v Doljnovasi; 552. g. Gašp. Bertancel, kapl. Kersanu; 553. g. Jošt. Šemerl, knjigovodja v Terstu; 554. g. Fr. Werkl, uĉitelj v St. Tomažu; 555. Jan. Šlegel, dijak v Ljubljani; 556. Fr. Jereb, dijak u Ljbnljani; 557. g. Fr. Tavĉar, dijak v Ljubljani.